

NICOLIEN SAUERBREIJ

Tekst: Yveri van Baarsen
Foto's: Rutger Geerling

DE SNELSTE BOARDER VAN NEDERLAND

Zoals we in eerdere edities al duidelijk maakten, gaat Taste over snowboarden in de breedste zin van het woord. Hoewel hardboots en stijve, smalle planken misschien niet tot de doorsnee uitrusting behoren van de gemiddelde Taste lezer valt alpineboarden toch onder het kopje snowboarden. Het is een radicaal andere discipline maar een Nederlandse meid die Olympisch kampioen snowboarden wordt schrijft geschiedenis voor de Nederlandse snowboardsport. Ondanks dat veel mensen andere opvattingen over snowboarden hebben dan Nicolien Sauerbreij oordeelt Taste niet, maar is benieuwd naar haar verhaal. Want hoewel slalom in dit blad een beetje een ondergesneeuwde discipline is, let's face it: als je je hele leven wijdt aan een gouden plak op de spelen dan ben je een snowboarder met ambitie en in onze ogen goed bezig.

Aan je gouden medaille is een hele periode vooraf gegaan. Vertel eens?

Ik ben nu éénendertig en snowboard al twintig jaar. Op mijn elfde stond ik voor het eerst op een plank en een jaar later begon ik met wedstrijden. Op mijn veertiende deed ik mee aan de jeugdwereldkampioenschappen en werd ik twaalfde. Na afloop dacht ik: "Als ik meer ga trainen, kan ik volgend jaar mijn resultaat verbeteren." En zo geschiedde. Ik ging serieuzer trainen en ging van jeugdwedstrijden naar mijn eerste World Cup in 1996. In de eerste jaren op de World Cup ging het niet gelijk goed, want ik had wat problemen met zelfvertrouwen. Ik ging vaak maar op zeventig procent. En dat is niet genoeg om een wedstrijd te winnen. Door te praten met veel andere sporters die erg aanvullend in wedstrijden stonden heb ik mijn mentaliteit kunnen veranderen en werden de resultaten beter. Pas vanaf 2002, het jaar van mijn eerste podiumplaats op een World Cup, wist ik dat ik mezelf kon meten met de allerbesten. Toen kreeg ik het gevoel dat er meer mogelijk was, bijvoorbeeld de Olympische Spelen. De afgelopen jaren behoor ik stabiel tot de top vijf van de vrouwelijke alpinesnowboard-wereld. Ik heb bij worldcups éénentwintig keer op het podium gestaan, waarvan acht op de hoogste tree. Ook heb ik twee keer de overall ranking gewonnen van het hele worldcupseizoen.

Wat is jouw sterkste punt?

De combinatie van techniek en ervaring. Ik ben technisch altijd sterk geweest op steile, ijzige hellingen en heb veel getraind en ook op vlakke hellingen goed te kunnen presteren. Door jarenlange ervaring speel ik het tactische spel nu beter. Bij alpineboarden ben je in direct duel met je tegenstanders, daarvoor moet je mentaal sterk in je schoenen staan. Ik ben de laatste jaren aanvullender gaan boarden, ik neem nu meer risico. Turijn in 2006 is wat dat betreft een goede leerschool geweest. Dan maar liever eruit of op zijn kop, maar wel met het gevoel dat je er alles aan gedaan hebt. Aan een middelmatig resultaat heb ik niets, ik wil alles voor honderd procent doen. Vooral in trainingen ben ik vaak zo grensverleggend bezig dat ik af en toe gigantische smakkers maak.

"MIJ MET SOFTBOOTS OP EEN FREESTYLEBOARD IS HETZELFDE ALS SVEN KRAMER OP KUNSTSCHAATSEN."

Hoe begon je dit jaar aan de Olympische Spelen?

Het seizoen ervoor stond ik eerste op de wereldranglijst. Dat geeft je vertrouwen, maar dat geeft ook druk om je titel te verdedigen. De trainingen in Vancouver gingen supergoed. Wel stond ik continu in de schijnwerpers. Dat geeft extra druk, want als ik na afloop van een training zeg "Dat ging goed, top acht moet haalbaar zijn", dan maakt de pers ervan "Sauerbreij gaat voor goud." Ik heb nog nooit een wedstrijd geboord waarbij de omstandigheden zo slecht waren als op die dag. Regen, mist en een run die vol met gaten zat, omdat ze de eerste zes bochten geen chemicaliën konden gebruiken. Dat zie je ook terug in de beelden, de meeste boarders waren absoluut niet stabiel en namen veel risico. In een wedstrijd moet je op alles blijven letten: je tegenstanders, de run zelf, maar ook op alle kleine dingen eromheen. Zo had ik door de regen elke run een nieuwe bril nodig. Die brillen moeten er dan wel zijn. Als ik ook aan die details denk, heb ik alles onder controle. Dat gevoel van overzicht zorgt ervoor dat ik goed presteer.

Wat voor invloed heeft de gouden medaille op jou gehad?

Dat was echt heel bizar, ik had van tevoren nooit kunnen bedenken wat er allemaal bij komt kijken. Na Salt Lake (2002) was mijn naam al wel bekend, maar dan op een negatieve manier, beter bekend als het 'wax-incident'. Na Vancouver kent nu iedereen ook mijn gezicht. Ik word dagelijks herkend op straat en dat was wel even wennen. Ik vind het bizar dat mijn overwinning het alpineboarden populairder heeft gemaakt. Ik krijg soms e-mails van ouders met de vraag waar hun kinderen kunnen trainen. Ik hoorde van slalomclubs in verscheidene indoorhallen dat de lessen ineens twee keer zo vol zitten en er is nu ook een junioreselectie gekomen bij de Nederlandse Ski Vereniging.

Nicolien met d'r vader, moeder en zusje bij de thuiskomst van de Olympische Spelen.

NIEUWLIJN SAUERBEREIJ

Je bent een dedicated alpineboardster, rijd je ook wel eens op softboots op een rustdag?

Alpine en freestyle zijn echt twee verschillende werelden, met een hele andere cultuur. Mij met softboots op een freestyleboard zetten, is hetzelfde als Sven Kramer vragen op kunstschaatsen een leuke pirouette te draaien! Ik heb wel eens op een freestyleboard gestaan hoor. Best grappig, maar totaal niet mijn ding. Net zoals een freestyleboarder geen compleet zuivere bocht kan draaien, kan ik echt geen schansen of rails rijden.

Ik vind het wel heel gaaf om te kijken naar goede freestylers, maar ik kan het niet ontleden en zeggen of iets nou een goede 920 met nosegrab is. Bij freestylewedstrijden worden tricks door een jury beoordeeld en als je goed met een jurylid op kan schieten, heb je bij wijze van spreke al een puntje extra. Daar heb ik veel moeite mee, ik wil dat de beste wint. Bij alpinerijden is dat makkelijker en objectiever te beoordelen, door tijdswaarneming. Dat maakt het voor mij spannender, duidelijker en misschien ook wel eerlijker. Het heet allebei snowboarden, maar eigenlijk is het enige dat ze met elkaar gemeen hebben dat je er een plank en sneeuw voor nodig hebt.

Over sneeuw gesproken, wat doe je als het net vet heeft gedumpt en er ligt verse poeder: wat freeriden of toch trainen?

Nou, met twintig centimeter is het nog te overzien, dan proberen we met man en macht de piste weer hard te krijgen en gaan we gewoon trainen. Maar stel dat er veertig of vijftig centimeter verse sneeuw ligt, ja, dan neem ik een rustdag. Ik vind het best leuk om met vrienden lekker aan te klooiën in de sneeuw, maar als je voor wedstrijd-sport kiest, past het gewoon niet in je schema.

De meeste mensen associëren snowboarden met vakantie: lekker een paar afdalingen doen, 's avonds doorzakken in een après-skibar en de volgende dag rond het middaguur weer de piste op. Zo zien mijn dagen er helemaal niet uit! Ik ben puur bezig als een topsporter.

Hoe zien jouw dagen er dan uit?

Mijn leven als topsporter is niet te vergelijken met het leven van een doorsnee 31-jarige. Ik ga niet naar het werk en heb geen kids. Ik ben zeven dagen per week met snowboarden bezig. In de zomer doe ik twee keer per dag conditietraining en ga ik om de twee weken trainen op de gletsjer. 's Winters heb ik natuurlijk veel wedstrijden. Het is zwaar, maar wel heel leuk, zo reis ik de hele wereld rond. Naast boarden heb ik het erg druk met sponsoractiviteiten, goede doelen en mijn biografie. In 2009 was me al gevraagd om mijn verhaal op papier te zetten, toen had ik zoiets van: "Wie wil in godsnaam mijn verhaal lezen?" Nu, na de Olympische Spelen, kan ik het wel een beetje begrijpen, maar het blijft bizar.

"STEL DAT ER VEERTIG CENTIMETER VERSE SNEEUW LIGT, DAN NEEM IK EEN RUSTDAG."

Je hebt olympisch goud, een biografie, en nu? Stoppen op je hoogtepunt?

Het behalen van olympisch goud is zeker mijn hoogtepunt, maar absoluut geen reden om met snowboarden te stoppen. Ik heb die medaille ook nooit als doel gehad, ik dacht dat het in deze sport gewoon niet weggelegd zou zijn voor een Nederlander. Ik weet dat ik niet eeuwig topsporter kan blijven, maar ik doe in ieder geval nog twee seizoenen. Ik ga door omdat ik snowboarden hartstikke leuk vind, ik kan mezelf nog steeds uitdagen en verbeteren. In trainingen probeer ik telkens weer enkele honderdsten van seconden van mijn tijd af te knabbelen. Sommige mensen zullen wel denken: "Waar ben je nou helemaal mee bezig?!" Maar dat is echt mijn drive, daar doe ik het voor.

Wil je ook Alpine snowboarden?

Shops:

MK Ski Service, Bilthoven
Wim Jacquet, Amersfoort
TopSurf, Vinkeveen

Clubs:

Chacaltaya, Snowworld Zoetermeer, 1 Snowboard Team, Huizen Snowboardracing Bergschenhoek

Er komen op het moment erg veel nieuwe slalomclubs bij dus is deze lijst al verouderd bij het uitkomen van dit magazine.

Ga voor de laatste informatie naar: www.boykalkhoven.nl en neem contact met hem op.